

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 3To/44/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419010181  
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5419010181.1

## Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a Mgr. Miroslava Mazúcha, na verejnom zasadnutí konanom 25. júna 2020 prejednal odvolanie podané obžalovanou S. B. proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/37/2019 zo 7.2.2020 a takto

### rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/37/2019 zo 7.2.2020 vo výroku o náhrade škody.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/37/2019 zo 7.2.2020 bola obžalovaná S. B. uznaná za vinnú zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., na skutkovom základe, že:

dňa 3.7.2017 v Dolnom Kubíne po predchádzajúcej žiadosti o požičanie sumy 7 200,- EUR uzavrela obvinená ako dlžníčka s poškodenou W. A. ako veriteľkou pripravenú a predloženú zmluvu o pôžičke na sumu 7 200,- EUR, v ktorej sa zaviazala dlžnú sumu splatiť najneskôr do jedného roka, a to do 28.6.2018 a takto konala napriek tomu, že už v čase uzatvárania predmetnej zmluvy vedela, že vzhľadom na svoju finančnú situáciu nebude schopná finančne prostriedky v dohodnutej lehote poškodenej vrátiť, pretože už v tom čase boli voči nej vedené viaceré exekučné konania, hnutelný a nehnuteľný majetok, ktorý vlastnila, bol zaťažený exekučnými záložnými právami, nebola zamestnaná a nemala iný príjem dostatočný na zaplatenie dlhu, o čom poškodenú neinformovala a peniaze jej doteraz nevrátila a tak poškodenej W. A. spôsobila škodu vo výške 7 200,- EUR.

Za tento trestný čin bola obžalovaná odsúdená podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podala riadne a včas odvolanie obžalovaná sama aj prostredníctvom svojej obhajkyne.

V odvolaní, ktoré odôvodnila prostredníctvom svojej obhajkyne uviedla, že výrok napadnutého rozsudku sa nezakladá na pravde. Poškodená jej pôžičku poskytla z vlastného presvedčenia. Predmetnú zmluvu o pôžičke nepripravila, nakoľko takýto typ zmluvy je pre ňu neštandardný a v čase, keď zmluvu o pôžičke podpisovala, táto nebola vyplnená. Pri uzatváraní zmlúv postupuje tak, že vždy vyhotoví zmluvu, ktorá je napísaná a vyplnená celá, t.j. sú vyplnené všetky údaje počítačom alebo ručne jednou osobou jedným písomnom. Je pre ňu neštandardný taký postup, aby pripravila a podpísala zmluvu, v ktorej absentujú najdôležitejšie skutočnosti. Zotrváva naďalej na svojich tvrdeniach, že s poškodenou boli dohodnuté na lehote splatnosti 3 roky a nie 1 rok, ako je to dopisované v zmluve o pôžičke. Rovnako zotrváva na

tvrdeniach, že poškodená vedela o jej situácii a o tom, že jej nehnuteľnosti sú zaťažené exekučnými záložnými právami. Práve z toho dôvodu jej poškodená poskytla finančné prostriedky, ktoré jej ostali z úveru, ktorým vyplácala svojho exmanžela z titulu vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Nie je však pravdou, že by od poškodenej vylákala sumu vo výške 7 200,- EUR, ale naopak, poškodená jej túto sumu poskytla z vlastnej vôle. Orgány činné v trestnom konaní a súd tieto skutočnosti nebrali do úvahy. Tvrdenia poškodenej, že o exekučných záložných právach nevedela nie sú podložené žiadnym dôkazom. Celé trestné konanie je založené na tvrdeniach poškodenej. Okresný súd v konaní vôbec nezobral do úvahy jej tvrdenia. Ona od začiatku tvrdí, že poškodená vedela aj o jej exekučných záložných právach, nakoľko boli v blízkom priateľskom vzťahu, čo bolo dôvodom, že jej poskytla bezúročnú pôžičku vo výške 7 200,- EUR s lehotou splatnosti 3 roky, ktoré jej mali byť vrátené z predaja pozemkov v Liptovských Matiašovciach. Poukázala aj na to, že právny zástupca poškodenej jej poslal predžalobnú výzvu ešte pred splatnosťou pôžičky. Dňa 14.6.2018 bola účastníčkou dopravnej nehody, pri ktorej utrpela zranenia. Dôvodne sa domnieva, že poškodená dopísala dátum splatnosti pôžičky, a to deň 28.6.2018 práve kvôli autonehode, preto jej predžalobná výzva bola posielaná dňa 19.6.2018, teda ešte pred údajnou splatnosťou zmluvy o pôžičke. Poškodená sa ponáhľala s návrhom na vydanie platobného rozkazu. Poukázala aj na to, že väčšina exekúcií, ktoré boli proti nej vedené, vznikli pôvodne iným osobám, pričom ona ich prevzala na seba. Exekúcie riadne a včas spláca a nie jej zámerom exekúciám sa vyhnúť. Keby mala v pláne exekúciám sa vyhnúť, využila by inštitút osobného bankrotu. V súčasnosti sú voči nej vedené dve exekúcie, v siedmich veciach bola exekúcia zastavená z dôvodu zaplata pohľadávky s príslušenstvom. Všetky záväzky uhradza riadne a včas. Napriek tomu, že bola v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke vedená na ÚPSvaR ako nezamestnaná, neznamená to, že nemala žiadny príjem. Je vlastníčkou nehnuteľností, a to pozemkov v obci Liptovské Matiašovce. V čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke, ako aj v súčasnosti ponúka na predaj pozemky v Liptovských Matiašovciach. Predaj pozemkov je úspešný a aj v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke tomu tak bolo. Výrok rozsudku nie je správny, keďže poškodenej spláca exekúciu z titulu zmluvy o pôžičke. Niekolko splátok už bolo do vydania napadnutého rozsudku uhradených, čo bolo aj predmetom dokazovania na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo 4.2.2020. Z uvedeného dôvodu nemohla poškodenej spôsobiť škodu vo výške 7 200,- EUR. Je toho názoru, že v danom prípade absentuje subjektívna stránka prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. V konaní nebolo preukázané, že by v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke konala v úmysle záväzok v dohodnutom čase nesplniť alebo že by mala vedomosť, že záväzok nebude schopná splniť. Záväzok chcela splniť z finančných prostriedkov, ktoré by získala z predaja pozemkov. Orgány činné v trestnom konaní ako aj súd postupovali pri vyhodnotení splnenia subjektívnej stránky prečinu podvodu len z ničím nepreukázaných tvrdení poškodenej. Vzhľadom na to, že okresný súd ju napadnutým rozsudkom odsúdil, došlo tak k prekročeniu právomoci trestného súdu a bola tak nahradená činnosť civilných súdov, ktoré sú oprávnené rozhodovať o sporných otázkach vyplývajúcich zo súkromnoprávných vzťahov. Poukazuje na princíp ultima ratio. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a aby ju spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. por. Obžalovaná k odvolaniu pripojila rôzne kúpne zmluvy a oznámenia o ukončení exekúcií (č.l. 530-548 spisu).

Obžalovaná v odvolaní, ktoré sama odôvodnila, poukázala v podstatnom na rovnaké skutočnosti, ktoré uviedla prostredníctvom svojej obhajkyne. Doplnila, že žije v spoločnej domácnosti so svojou ťažko zdravotne postihnutou mamou a deťmi. Je pravdou, že jej majetok je zaťažený exekučnými záložnými právami, avšak nie všetky exekúcie vznikli jej vinou. Niektoré exekúcie spôsobila matka, ktorá trpí schizofréniou a je úplne odkázaná na jej opateru. Niektoré exekúcie prevzala za rodičov detí, o ktoré sa stará, aby im umožnila začať žiť nový život. Všetky exekúcie riadne splácala a naďalej spláca. Aktívne spolupracuje s exekútormi. Doposiaľ sú voči nej vedené už len dve exekúcie. Opätovne uviedla, že nie je pravdou, že by od poškodenej vylákala akékoľvek finančné prostriedky. Poškodená jej ich ponúkla sama a dobrovoľne. Dohoda s poškodenou bola taká, že jej finančné prostriedky vráti v lehote 3 rokov odo dňa poskytnutia finančných prostriedkov. Na lehote 3 rokov sa dohodli práve kvôli jej exekučným záložným právam, o ktorých poškodená vedela. Myslela si, že v priebehu 3 rokov príde exekučná amnestia a ona sa tak „zbaví“ viacerých exekúcií. O všetkých jej plánoch poškodená vedela. Nie je pravdou ani to, že zmluvu o pôžičke pripravovala. Nikdy by nepripravila zmluvu, v ktorej boli nevyplnené najdôležitejšie údaje, ktoré sú pre platnosť zmluvy potrebné, a to výška požičanej sumy a lehota splatnosti. Zmluvu pripravila poškodená. Je pravdou, že túto zmluvu podpísala, ale to len kvôli absolútnej dôvere voči poškodenej. Nie je pravda, že by už v čase požičania peňazí od poškodenej vedela, že jej tieto nevráti. Peniaze mala vrátiť jednak z jej zamestnania a jednak z predaja pozemkov, ktorých bonita bola vysoká, nakoľko sa jednalo aj o stavebné pozemky. Pri predaji pozemkov spolupracovala s viacerými realitnými kancelármi. Poškodená o všetkých týchto aktivitách vedela. Mali dokonca také plány, že si postavia

vedľa seba domy a poškodená sa bude starať o jej ťažko postihnutú matku, keďže poškodená je zdravotná sestra. Taktiež považuje za rozporné s dobrými mravmi, aby bola za tento skutok, ktorého sa ani nedopustila, potrestaná v rámci civilného aj v rámci trestného procesu. Poškodená podala návrh na vydanie platobného rozkazu. Proti platobnému rozkazu odpor nepodala, pretože je v jej záujme, aj vždy bolo, poškodenej finančné prostriedky vrátiť. Platobný rozkaz sa stal právoplatným aj vykonateľným. V súčasnosti je voči nej vedená exekúcia, ktorú riadne a včas spláca. Konanie poškodenej, ktorá na ňu podala trestné oznámenie, vníma ako účelové, ktorého cieľom je poškodenie a diskreditácia jej osoby. Počas svojho života spolupracovala s mnohými ľuďmi, jednak v súkromí a jednak v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Nikdy sa nedopustila podobného konania a je toho názoru, že aj v tomto prípade sa jedná o omyl, ktorý bude spravodlivo vyriešený. Za týmto účelom poskytuje súdu spoločenské referencie na jej osobu, ktorými chce preukázať, že jej úmyslom nebolo poškodenej peniaze nevrátiť. Poskytnuté referencie opisujú jej osobu v súkromnom aj pracovnom živote. Súd sa jej tvrdeniami vôbec nezaoberal, prihliadal len na tvrdenia poškodenej. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a aby ju spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. por. Je toho názoru, že v jej prípade bola porušená zásada in dubio pro reo.

Obžalovaná k odvolaniu pripojila referencie na jej osobu poskytnuté viacerými osobami, spolu s prílohami (č.l. 560-613).

K písomným dôvodom odvolania obžalovanej sa príslušný prokurátor vyjadril tak, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil dostatočným spôsobom, zrozumiteľne a jednoznačne, a to čo do výroku o vine aj do výroku o treste, ktorý bol obžalovanej uložený. Obsah zmluvy o pôžičke, lehota splatnosti, ako aj postup, akým došlo k jej uzavretiu, bol bez pochybností preukázaný. Tvrdenia poškodenej potvrdzuje samotné správanie sa obžalovanej, ktorá sa v upomínacom konaní žiadnym spôsobom nebránila, čím potvrdila nielen právo poškodenej, ale aj obsah predmetnej zmluvy. Listiny predložené obžalovanou nemajú takú výpovednú hodnotu, akú im pripisuje obžalovaná, a to z dôvodu, že každá z predložených zmlúv má inú formu. Tvrdenia obžalovanej k jej spôsobu uzatvárania zmlúv sú v rozpore s objektívnymi dôkazmi, a to zmluvou o pôžičke zo dňa 3.7.2018 a aj zmluvami predloženými spolu s jej odvolaním. K predloženým upovedomeniam o ukončení exekučných konaní je potrebné uviesť, že tieto rovnako nepotvrdzujú tvrdenia obžalovanej, ale ich v podstate vyvracajú z toho dôvodu, že na meno obžalovanej je vedených omnoho viac exekučných konaní a jej majetok je zaťažený exekučnými záložnými právami v rozsahu, ktorý predložené listiny nezmerňujú tak, aby sa dalo tvrdiť, že obžalovaná si všetky záväzky uhradza riadne a včas. Predložené listiny preukazujú opak. Vedomosť poškodenej o exekučných konaniach bola vyvrátená výsluchom poškodenej, ale ani obžalovanej sa nepodarilo predložiť dôkaz o opaku. Poškodená nie je, na rozdiel od obhajoby, povinná preukazovať svoje tvrdenia, pričom z vykonaného dokazovania je zrejmé, že bola obžalovanou uvedená do omylu. Je tiež toho názoru, že z hľadiska okolností prípadu sa v súdnej veci jedná o taký exces v občianskych vzťahoch, ktorý si vyžaduje postih aj v rovine trestnoprávnej. Obžalovaná podvodne vylákala od poškodenej peniaze, pričom už v čase uzatvárania zmluvy je jej majetkové pomery nedovoľovali dlh splatiť. Jej majetok bol postihnutý viac ako desiatimi exekučnými záložnými právami, nebola zamestnaná, nepodnikala a zároveň počas viac ako jedného roka od lehoty splatnosti poškodenej neuhradila ani pomernú časť jej pohľadávky, a to napriek tomu, že zrejme prednostne uhradzala svoje iné pohľadávky. Postup obžalovanej, ktorá v konaní po vykonaní hlavného pojednávania predkladá listiny, ktoré mala k dispozícii už v čase prípravného konania, len narúšajú jej obhajobu v tom zmysle, že obžalovaná nemá a ani nemala jasnú a jednoznačnú predstavu ani len o tom, ako požičané peniaze použije a vôbec nie o tom, ako ich vráti. Listiny predložené obžalovanou k predaju pozemkov sú datované do doby pred uzavretím zmluvy o pôžičke s poškodenou a nevyplývajú z nich závery, ktoré ponúka súdu obžalovaná o ich bonite, a to najmä z dôvodu, že sú a počas doby splatnosti pôžičky poškodenej boli zaťažené viacerými exekučnými záložnými právami. Obžalovaná na hlavnom pojednávaní nenavrhol vykonať ani jeden z predložených listinných dôkazov, pretože svoju obhajobu upravuje tak, ako sa vyvíja dokazovanie. Z predložených listín zároveň vyplýva skutočnosť, že obžalovaná nepoužila peniaze, ktoré si požičala od poškodenej, aby sa zbavila svojich dlhov a aby mohla rozbehnúť jazdeckú školu. Obžalovaná získala živnostenské oprávnenie na výkon činnosti „organizovanie športových, kultúrnych a iných spoločenských podujatí" a „poskytovanie služieb súvisiacich so starostlivosťou o zvieratá" a „organizovanie kurzov, školení a seminárov" až 16.9.2019, pričom sú voči nej vedené ďalšie exekučné konania a dlh poškodenej stále neuhradila. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Tr. por.

Poškodená W. A. v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovanej prostredníctvom svojho splnomocnenca uviedla, že tvrdenia a skutočnosti uvádzané zo strany obžalovanej v odvolaní sú v celom rozsahu účelové, zavádzajúce a nepravdivé a poškodená ich v celom rozsahu popiera. Argumentácia obžalovanej uvedená v odvolaní je totožná s jej argumentáciou v rámci konania na súde prvého stupňa, pričom je plná logických nezrovnalostí. Poškodená poukazuje na to, že obžalovaná nepodala odpor proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 12Up/496/2018 zo dňa 21.8.2018, pretože poskytnutie pôžičky nerozporuje. Pokiaľ by mala vedomosť o tom, že na obžalovanú sú vedené exekučné konania, pôžičku by jej celkom určite nebola poskytla. Tvrdeniu obžalovanej ohľadom toho, že to bola práve poškodená, ktorá jej z vlastnej iniciatívy ponúkla poskytnutie pôžičky, chýba akákoľvek logika a hospodárska kauza. Poškodená poskytla obžalovanej pôžičku na jej výslovnú žiadosť. Vzhľadom na osobné a majetkové pomery obžalovanej, je preukázané, že táto nikdy nemala úmysel požičané peniaze vrátiť. Skutočnosť, že obžalovaná po začatí exekúcie na jej osobu, ktorú iniciovala poškodená po prvom hlavnom pojednávaní v tejto trestnej veci, začala splácať, nemá na trestnú zodpovednosť obžalovanej žiadny vplyv, pretože trestný čin podvodu už bol dokonaný a tento sekundárny úmysel možno označiť len za úmysel nahradiť spôsobenú škodu. Obžalovaná využila dôverčivosť poškodenej, dlhodobo predstierala okolnosti, ktoré sa nezakladali na pravde ohľadne možnosti ju zamestnať, resp. zapojiť do spoločného podnikania, zatajila pred poškodenou existenciu viacerých exekúcií v čase vylákania pôžičky, ako aj skutočnosť, že dlhodobo nepracovala, preto nemožno hovoriť o tom, že by závažnosť prečinu bola vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatelia nepatrná. Napadnutý rozsudok považuje poškodená za zákonný a správny vydaný na základe dôkladne zisteného a preukázaného skutkového stavu. Odvolacie námietky sú vyslovene nekonštruktívne, v podstate sú len vyjadrením jej subjektívneho názoru na celé trestné konanie, logicky motivované snahou vyvinieť sa, a to spôsobom, ktorý nemôže obstáť a objektívne nemôže spochybníť správnosť výrokov napadnutého rozsudku. Nie sú pravdivé tvrdenia obžalovanej o tom, že v čase vylákania poskytnutia peňažných prostriedkov mala zamestnanie a prácu. Rovnako tak nie sú pravdivé tvrdenia obžalovanej, že mala medzi ňou a poškodenou existovať nejaká dohoda o stavbe rodinných domov na pozemkoch obžalovanej. Poškodená to kategoricky odmieta. Poškodená tiež uviedla, že kto by dobrovoľne, z vlastnej vôle a bezúročne požičal peňažné prostriedky osobe, o ktorej by vedel, že je na ňu vedených niekoľko exekučných konaní. Navrhla, aby odvolací súd odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietol.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovanej S. B. nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

K výroku o vine

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa dôsledne riadil citovanými zákonnými ustanoveniami. Aj podľa názoru krajského súdu odsudzujúci výrok prvostupňového súdu je správny, zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanej, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jej prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení

napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchala obžalovaná S. B.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovanej. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudkyňa okresného súdu založila svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovanej.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Pre posúdenie skutku ako trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák. sa po subjektívnej stránke vyžaduje, aby bolo preukázané, že páchatel konal už od začiatku s úmyslom iného poškodiť a seba alebo iného na škodu cudzieho majetku obohatiť, pričom z tejto pohnútky uvedie niekoho do omylu alebo niečí omyl využije.

Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel. Bude stačiť aj úmysel eventúálny (§ 15 písm. b/ Tr. zák.). Zavinenie ako podstatná zložka subjektívnej stránky trestného činu je vybudovaná na zložke vedomostnej (intelektuálnej) a zložke vôľovej. Vôľovou zložkou sa rozumie predovšetkým chcenie, ale aj uzrozenie. Zavinenie je vnútorný, psychický vzťah páchatel'a k podstatným zložkám trestného činu a vzťahuje sa na porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, spôsobom uvedeným v tomto zákone. Vzťahuje sa na priebeh páchatel'ovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie sa vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchatel'ov skutok, čin. K subjektívnej stránke patrí ako fakultatívny znak nepochybne aj motív konania páchatel'a, ktorý predstavuje vnútorný podnet vedúci páchatel'a k rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, zistil u obžalovanej S. B. zavinenie podľa § 15 písm. a) Tr. zák., t.j. spáchanie prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v priamom úmysle.

Z vykonaného dokazovania vyplynul bezpečný záver, že obžalovaná nadviazala blízky kamarátsky vzťah s poškodenou, ktorú požiadala o to, aby si na svoje meno zobrala úver. Obžalovaná ubezpečila

poškodenú, že predmetný úver bude splácať ona alebo jej poskytnutú sumu vráti do jedného kalendárneho roka a to potom, čo odkúpi od inej osoby spoluvlastnícky podiel na pozemku a následne odpredá celý pozemok na Liptove. Obžalovaná poškodenej hovorila, že to nebude trvať ani rok, ako je to uvedené v zmluve o pôžičke, doslova jej hovorila, aby bola pokojná. Obžalovanej sa u poškodenej podarilo vytvoriť klamný dojem o jej aktivitách v oblasti predaja pozemkov, čo využila a od poškodenej práve na základe takej umelo vytvorenej povesti vylákala sumu 7 200,- EUR. Uvedenie poškodenej do omylu malo určitý základ aj v tom, že obžalovaná mala poškodenej dokonca ponúknuť, že ak sa rozbehnú dve jazdecké školy, neskôr aj pobytové tábory detí, mohla by tam poškodená pracovať, takže by odišla zo zamestnania, ktoré ju už prestalo uspokojovať. Tieto skutočnosti mali poškodenú utvrdiť v presvedčení, že zo strany obžalovanej ide o seriózne konanie. Obžalovaná už v čase podpísania zmluvy o pôžičke mala voči sebe vedených niekoľko exekučných konaní a o tejto skutočnosti poškodenú neinformovala. Na nehnuteľný majetok, ktorý obžalovaná vlastnila, bolo zriadené exekučné záložné právo viacerými súdnymi exekútormi. Obžalovaná v čase uzavretia zmluvy o pôžičke nepodnikala, nemala iný preukázateľný príjem. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd je rovnakého názoru ako súd prvého stupňa, že v období, kedy obžalovaná uzatvárala zmluvu o pôžičke s poškodenou, bola zadlžená v takej miere, že vedela o nemožnosti splatiť jej dlh poškodenej. Vzhľadom na svoje osobné a majetkové pomery obžalovaná od začiatku zmluvného vzťahu vedela, že nebude v jej možnostiach a schopnostiach požičať sumu v lehote splatnosti uhradiť. Keď obžalovaná od poškodenej vylákala peniaze, podľa svojich vlastných vyjadrení časť z týchto peňazí použila práve na úhradu predchádzajúcich dlhov.

Krajský súd uzatvára, že pre vyodenie trestnoprávnej zodpovednosti za podvodné konanie je rozhodujúce, či obžalovaná v čase vzniku zmluvného záväzku poskytovať peňažné plnenie poškodenej, resp. v čase jeho splatnosti, bola schopná splniť si svoj záväzok, teda či bola pripravená splniť si svoju povinnosť vyplývajúcu zo vzniknutého záväzkového vzťahu. Z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že nebolo v schopnostiach obžalovanej už v čase splatnosti peňažného záväzku, splniť si predmetný záväzok. Obžalovaná sa v čase uzavretia zmluvy o pôžičke nachádzala v nepriaznivej finančnej situácii, ktorú pred poškodenou zamlčala. Obžalovaná bola zaťažená dlhmi z iných záväzkových vzťahov, niektoré z nich boli vymáhané exekučne. Obžalovaná nemala žiadny preukázateľný príjem z nejakého zamestnania, v dôsledku čoho si obžalovaná musela byť vedomá skutočnosti už v čase vzniku záväzku poskytnúť peňažné plnenie, že tento nebude schopná splniť.

V okolnostiach danej veci všetky vyššie uvedené skutočnosti v ich súhrne umožňujú kvalifikovať protiprávne konanie obžalovanej podľa trestného práva ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Z vykonaných dôkazov bolo zároveň bezpečne zistené, že protiprávne konanie, ktorého sa obžalovaná dopustila voči poškodenej, nesie nielen všetky formálne znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ale i toho, že ide o prečin aj v intenciách odseku 2 § 10 Tr. zák. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív).

Odvolací súd zároveň konštatuje, že skutok obžalovanej je trestný čin a za právne irelevantné je potrebné označiť jej odvolacie námietky o občianskoprávnom charaktere jej vzťahov s poškodenou. Obžalovaná už pri uzavretí zmluvy o pôžičke, poznajúc svoj reálny majetkový a iný stav s absolútnou určitosťou musela mať vedomosť o vlastnej neschopnosti splniť zmluvný záväzok, resp. peniaze vrátiť v dohodnutej lehote 1 rok.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

K odvolacím námietkam obžalovanej treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jej obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom podrobnom a výstižnom odôvodnení.

Obžalovaná primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie vecí súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní - v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdom prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Všeobecne treba pripomenúť, že výpoveď obžalovaného je dôkazom rovnocenným s ostatnými dôkazmi. Obsah výpovede obžalovaného je zároveň formou jeho obhajoby, pričom krajský súd neopomína, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, ktorý uzná za vhodný, a teda i tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde. Pravdivosť tvrdení obžalovaného je však potrebné vyvrátiť procesne relevantnými dôkazmi a zistením skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pôvodné pochybnosti a ktoré zároveň vyvracajú výpoveď a obhajobu obžalovaného.

Je pochopiteľné, že obžalovaná popiera spáchanie súdeného skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinú pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Ani krajský súd neuveril tvrdeniam obžalovanej, že poškodená bola od začiatku a teda aj v čase uzavretia predmetnej zmluvy o pôžičke informovaná o jej skutočnej finančnej situácii, osobných a majetkových pomeroch, o exekučných konaniach vedených proti jej osobe, o záložných právach na jej nehnuteľnom majetku. Uvedené tvrdenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

V predmetnej veci obhajoba, a to ani pri výraznej snahe, nepreukázala, že by poškodená W. A. vypovedala nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku a že poškodená chcela úmyselne nepravdivými informáciami privodiť trestné stíhanie obžalovanej. Výpovede obžalovanej v okolnostiach danej veci aj krajský súd vyhodnotil ako nedostatočne spôsobilé na preukázanie jej nevinu. V prípade ak by obžalovaná nezamlčala pred poškodenou stranou jej skutočnú finančnú situáciu, je len ťažko predstaviteľné, že by sa poškodená rozhodla vstúpiť do zmluvného vzťahu s obžalovanou.

Neobstojí argument obžalovanej v písomných dôvodoch odvolania, že sa nikdy nedopustila podobného konania a je toho názoru, že aj v tomto prípade sa jedná o omyl, ktorý bude spravodlivo vyriešený. Z trestného spisu je zistiteľné, že obžalovaná bola v správnom konaní postihnutá za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za ktorý jej bola uložená pokuta vo výške 30,- EUR. Priestupku sa dopustila na skutkovom základe, že S. B. vystupujúc na portáli [www.minibazar.sk](http://www.minibazar.sk) pod nickom „V. D. (Z. W.)“, a to v čase o 18.5.2014 do 2.6.2015 tým, že poškodenej Mgr. D. N. po obdržaní platby vo výške 43,- Eur mala zaslať balíkovou službou objednaný tovar-tenisky Christian Audigier, ktorý mala poškodená obdržať 21.5.2014, kde pri jeho prevzatí mala zistiť, že tento nezodpovedá deklarovanému stavu, popisu v inzeráte, tenisky mali byť poškodené, porozliepané, iná veľkosť, pričom následne poškodená mala predmetný tovar obžalovanej poslať na reklamáciu, ktorú si mala prevziať 2.6.2014 a táto jej po vzájomnej dohode mala vrátiť finančné prostriedky vo výške 43,- EUR, čo sa však nestalo a teda takýmto konaním mala poškodenej Mgr. D. N. spôsobiť celkovú škodu vo výške 43,- EUR (č.I. 483 spisu).

Krajský súd tiež uvádza, že na trestnoprávnu zodpovednosť obžalovanej, resp. na preukázanie jej nevinu za súdený prečin podvodu nemajú žiadny relevantný vplyv k odvolaniu priložené referencie k výkonu iných činností, ani opis jej súkromného života.

Vinu obžalovanej mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe priameho dôkazu - výpovedí poškodenej W. A.. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

Podľa názoru odvolacieho súdu poškodená presvedčivo usvedčuje obžalovanú zo spáchania súdeného skutku a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť jej výpovedí. Podľa zistení krajského súdu poškodená nemala žiaden relevantný dôvod obžalovanú krivo obviňovať. V predmetnej veci obhajoba nepreukázala, že by poškodená vypovedala nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. Prvostupňový súd dostatočne podrobne vyhodnotil aj vierohodnosť svedkyne poškodenej v kontexte s ďalšími dôkazmi, najmä predmetnou zmluvou o pôžičke a ďalšími vykonanými listinnými dôkazmi. Ani krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že uzavretie zmluvy o pôžičke s lehotou splatnosti 1 rok obžalovanou bolo prejavom jej slobodnej a skutočnej vôle vstúpiť do zmluvného vzťahu. Obhajoba obžalovanej, že lehota splatnosti zmluvy nebola s poškodenou dohodnutá na 1 rok, ale na tri roky, je účelová.

#### K výroku o treste

Krajský súd preskúmal aj výrok o treste a stotožnil sa so záverom okresného súdu, pokiaľ ide o druh aj výmeru trestu, ktorý za súdenú trestnú činnosť uložil obžalovanej.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukládanie trestov prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu.

Krajský súd v zmysle vyššie uvedených právnych úvah s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zák. (tzv. remízu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností), zistil, že okresný súd uložil obžalovanej zákonný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

K výroku o náhrade škody

Na základe odvolania obžalovanej krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok aj vo výroku o náhrade škody a dospel k záveru, že okresný súd porušil zákon v ustanoveniach § 288 ods. 1 Tr. por. keď poškodenú s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

V okolnostiach danej veci krajský súd uvádza, že poškodená prostredníctvom svojho splnomocnenca na hlavnom pojednávaní konanom 5.12.2019 uviedla, že voči obžalovanej si neuplatňuje náhradu škody, nakoľko už bolo o jej nároku rozhodnuté v občianskom súdom konaní (č.l. 494 spisu). Vzhľadom na uvedené vyjadrenie poškodenej okresný súd nemal v rozsudku vôbec rozhodnúť o nároku na náhradu škody, a to ani odkazom poškodenej na civilné konanie. Krajský súd dáva okresnému súdu do pozornosti nielen ustanovenie § 46 ods. 4 Tr. por., ale aj základnú zásadu, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody je súd viazaný návrhom poškodeného tak, že nemôže priznať poškodenému viac, než koľko požadoval. Uvedené pochybenie napravil krajský súd sám a v napadnutom rozsudku zrušil výrok o náhrade škody.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná